

Kaj bi še dolgo pravil? Stari kralj je mladima prepustil vladanje, in bili so srečni vsi — stari kralj, Dejan, mladi soprog in Svetlolaska, njegova dobra žena.

Dolgo vrsto let je že vladal Dejan na srečo in zadovoljnost narodo. Nekega dne se je izprehajal pred svojo palačo. Kar pade predenj mož, oblečen po beraško.

„Moj brat, moj brat!“

Tedaj je spoznal Dejan svojega nekdanj bogatega brata, ki je pa po raznih nesrečah obubožal. Ali Dejan ni ravnal trdo z njim kakor nekdanj on, ampak vzel ga je k sebi. Živel so srečno vsi na kraljevem gradu. P. D.

25. Mati in njena hčerka Anica.

Ženi je umrla hčerka Anica. Mati od žalosti ni pila, ne jedla in je le plakala tri dni in tri noči. Tretjo noč je zaspala. In v spanju je videla, da se ji bliža Anica in drži v roki vrček.

„Kaj ti je, Anica? Čemu ti je vrček?“

„V ta vrček zbiram vse tvoje solze, mamica. Glej, vrček je poln do vrha. Ne plakaj več! Ako boš še plakala, bodo tekle solze čez rob na zemljo, in tedaj bom žalostna na onem svetu. Sedaj mi je dobro tam.“ —

Mati odsihmal ni več plakala po svoji hčerki. Veselila se je, da ji je dobro na onem svetu.

(L. N. Tolstoj.)

26. Drevesce in vetrovi.

„Siloviti, nikdar ugnani vetrovi!“ tožilo je mlado drevesce nevoljno. „Zakaj vihrate s tako brezozirno in brezmerno močjo preko mene? Zastavljati moram vse svoje moči, da vam kljubujem in ne podležem!“

„Potolaži se, drago drevce!“ zabučé vetrovi. „Mi s tem, da ti silovito majemo debelce in se upiram v tvoje veje, le krepimo tvoje korenine, od kojih je odvisna vsa tvoja bodočnost.“

Drevesce se je potolažilo ter vztrajno in potrpežljivo prenašalo vetrovne sile. Tako je zrastle v orjaško drevo, ki lahko prenaša najhujše viharje.

Zvonimir Maslè.

27. Medved in klada.

Po ozki poti nad skalovito strmino se je leno sprehajal podplatar medved in se škodoželjno oziral v dolino. Hotel je srečati človeka, trdno prepričan, da zdrobi njegovo moč in orožje ter osmeši vso njegovo razvito premetenost.

Toda pravtedaj ga zgrabi za rejeni vrat močna zanjka. Srdit se obrne in vidi, da je zanjka pritrjena na debelo klado. Zarenči: „Človek ni še za-

dosti premeten! A ti neumno deblo, boš drago plačalo svojo predrznost in se skoro razdrobilo na iveri po tem skalovju!“

To rekši se upre v nastavljeno klado in jo na vso moč telebi čez pečine...

Vendar se v svoji strasti ni oprostil zanjke na kladi. Tako je klada tudi njega potegnila s seboj, ga vlekla po strmini in zdrobila pod svojo težo.

Strast je slepa. —

Zvonimir Maslè.

28. Volk in osel.

„Kaj ti je, da hodiš tako težko in šepasto?“ vpraša volk kruljavega osla.

„Trn se mi je zapičil v nogo“, odgovori mu ta. Volk stopi bliže ter pravi: „Pokaži mi vendar nogo, jaz te gotovo rešim nadloge.“ Osel mu poda nogo. Nagloma zgrabi volk trn z zobmi ter ga vleče z vso močjo iz noge. V tem pa ubogega osla tako hudo zabolí, da odmakne bolno nogo, z drugo pa v naglici volka tako neusmiljeno počí v čelo, da se mu zablísne pred očmi. Zdaj šele spozna volk svojo nepremišljenost in reče sam sebi: „Mesar sem, pa sem hotel biti zdravnik; to pač ne gre!“

Vsak ostani pri svojem poslu!

Prired. Jos. Balič.

Spominčica

na grob gospodične Ernestine Magušar, umrle 20. aprila 1905.*)

Pomlad evetoča klije po deželi,
Cvetie nebroy iz zemlje sili spet,
A ti si, evetka, zapustila svet,
Da evela v vesni večno boš veseli.

Saj kakor evetke le na kvišku zró,
Za solneem jih obrača hrepenenje;
I tebi le za večno je življenje
Sree plamtelo vsikdar pregorko.

Prav oni sveti dan, o Ernestina,
Ko Jezus dal nam Rešnje je Telo,
Je bila tvoja rajska ženinina.

Vzprejel Zveličar tvoj te je v nebo,
Kjer zdaj je tvoja srečna domovina
V plašilo ti za službo prezvesto!

—la.

*) Rad priobči „Vrtec“ ta spominček svoji nekdanji pridni naročnici, ki se je v samostanski šoli v Škofji Loki kot pridna učenka tako vzgledno vedla in kot vzorna članica (asistentinja) Marijine družbe tako prikupila, da je ostala učiteljicam in učenkam v nepozabnem spominu. Še bolj se je razodelo njeno biserno lepo srce v Leonišču v Ljubljani, kjer je silno hude bolečine trpela ne le z junaško potrpežljivostjo, marveč z neko angelsko radostjo, da je celo doktor Š. rekel, da je ona njegov edini bolnik, ki je vedno vesel. Seveda je bila tudi vsa druga priprava za njeno srečno smrti kar moč skrbna in natančna. Naj počiva v rajskem miru!

